

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Političke refleksije o Bosni i Hercegovini nakon Dayton-a

Nikola Kovač

BOSNA I HERCEGOVINA U SVJETLU EVROPSKIH INTEGRACIJA

Brojne rasprave na skupovima posvećenim političkoj situaciji u Bosni i Hercegovini nose obilježje apstraktnog teorijskog razmatranja, pri čemu se ne vodi računa o uzrocima koji su zemlju doveli do mrtve tačke, sa koje se ne može naprijed, a nazad se nema kud. Zato je pozivanje na znanjnice koje je istorija u Bosni i Hercegovini verifikovala svojim krvavim petatom, jedini način autentičnog promišljanja i naučne objektivacije savremene bosanskohercegovačke realnosti. O Bosni i Hercegovini se može govoriti jedino iz dubine njenog iskustva, dijelom i užase njene tragedije.

Moja razmišljanja polaze od znanjnice da je Bosna i Hercegovina bila napadnuta i napuštena. Kako je napadnuta najbolje potvrđuju obrazloženja presuda Krivičnog suda za ratne zločine u Hagu: u njima je okvalifikovan karakter ratnih sukoba u Bosni i Hercegovini, ukazano na pojnoce zločina i imenovani gospodari rata. Bosna i Hercegovina je i napuštena, jer međunarodna zajednica nije preduzela odgovarajuće mјere da spriječi masovne progone, masakre i genocid. Zahvaljujući svojim vojnim potencijalima, ona je to mogla učiniti, a prema odredbama Povelje UN – ona je bila dužna da odbrani napadnutu planicu OUN. Međutim, spori mehanizmi međunarodnih institucija zakasnili su 1992. godine da spriječe sukobe i zaštite civilno stanovništvo, kao što kasne i danas kad je Bosna i Hercegovina praktično podijeljena. Međunarodna zajednica još vjeruje da su dovoljne neke kozmetičke intervencije u Ustavu pa da Bosna i Hercegovina postane Švajcarska: umjesto radikalnih mјera, ona traga za palijativnim rješenjima, kao što je 1992. umjesto vojne intervencije razradila plan humanitarne pomoći.

Bosna i Hercegovina ne može postići potreban stepen pravne i političke stabilnosti sve dok postoje dvije države u Državi. Ta kontradiktorna i absurdna situacija je i logički neodrživa; ona je i ljudski uvredljiva, jer su granice između entiteta povučene linijom razdvajanja ratnih operacija. Granice se, međutim, drukčije trasiraju, vodeći računa o istorijskim, prirodnim, ekonomskim i drugim faktorima. Bosna i Hercegovina, naime, ni pod tučim upravama nikad nije bila podijeljena po etničkom osnovu. Danas, nakon etnizacije teritorija i masovnih progona stanovništva, paradržavna tvorevina Republika srpska postoji kao ratni plijen agresora i ostvarenje onih hegemonističkih težnji zbog kojih je i došlo do sukoba 1992. godine.

Sigurnosti zemlje svakako ne može doprinijeti ni postojanje dviju etničkih policija, kao što ni unapredenu kulturu ne može pomoći desetak ministarstava za kulturu ni rad “dviju škola pod istim krovom”. Zar je moguće očekivati privredni napredak kad su svi temeljni sistemi (elektroprivreda,

transport, komunikacije) kao i poreski i carinski sistemi udvostru?eni ili utrostru?eni? Zar lokalne vlasti mogu raspolagati društvenom imovinom kao privatnom svojinom kad je ta imovina sticana trudom i sredstvima ?itave bivše društvene zajednice?

Ovakav model društva nisu željeli narodi Bosne i Hercegovine. Ustav Bosne i Hercegovine nije donesen u Skupštini Bosne i Hercegovine nego je oktroisan u Dejtonu: on ne izražava duh i volju svih naroda Bosne i Hercegovine, niti je napravljen po njegovoj mjeri.

Sprovo?enje tog ustava povjerenje je UNPROFOR-u, SFOR-u, IFORU-u i njihovom civilnom krilu OSCE-u. Misija UNPROFOR-a, od samog dolaska u Bosnu i Hercegovinu, bila je i kontradiktorna i absurdna: vojne snage su trebale da održe mir (peace keeping) u situaciji kad je bjesnio rat na ?itavoj teritoriji Bosne i Hercegovine. Umjesto da zavedu mir (peace making) snage me?unarodne zajednice vršile su monitoring i kontrolisale razvoj vojnih operacija s ciljem da se teritorija Bosne i Hercegovine etni?ki podijeli.

Sa takvim pritiskom me?unarodnog faktora i gotovim rješenjima donesenim mimo volje naroda i uprkos istorijskom iskustvu, Bosna i Hercegovina danas živi u svijetu posljedica, post festum , kad je sve svršeno i kad su intervencije gotovo nemogu?e. Uspostavljeno je ?injeni?no stanje koje je na dobrom putu da postane i pravno stanje. Podjela države koja je izgledala kao privremeno rješenje, pretvorila se u trajno stanje paradržavnih ustanova. Rat je završen, a antagonizmi su ostali; ideja podjele i etni?kog zaokruženja teritorija ozakonjena je dejtonskim granicama entiteta. Dejton je legalizovao svršeni ?in, nakon što je prethodno proglašio svršetak rata bez pobjednika i pobije?enih i odredio procente teritorijalnog razgrani?enja entiteta. Na tim osnovama i sa tim pretpostavkama ne može se graditi demokratska država; Bosna i Hercegovina je lišena mogu?nosti strateškog razvoja ideje države i obnove duha njenih demokratskih ustanova. Jednom rije?ju, Dejtonski sporazum je danas postao prepreka i politi?kom i privrednom razvoju Bosne i Hercegovine kao i smetnja stabilizaciji regionala. Zato se s pravom može postaviti pitanje: zašto se danas Dejtonski sporazum ?ita kao normativni akt, a ne tuma?i kao evolutivni dokumenat, utoliko više što niko od glavnih potpisnika tog sporazuma nije me?u živima? Osim toga, situaciju u Bosni i Hercegovini je fiksirala i odredila me?unarodna zajednica i, prema tome, ona ima i pravnu i moralnu obavezu da omogu?i narodima Bosne i Hercegovine da prona?u najbolji put ka Evropi, a ne da je prepuštaju samovolji lokalnih lidera od kojih mnogi, još i danas, zagovaraju ideje koje su dovele do sukoba 1992. godine.

Me?unarodna zajednica se služi obe?anjima (koja se ne ostvaruju), istrošenim stereotipima (koji nisu nigdje uspjeli, od Minhenja 1938. do Kipra u naše vrijeme), prijetnjama i sankcijama (koje nemaju velikog efekta); ona sudi ratnim zlo?incima, ali njihova paradržavna tvorevina, kao njihov spomenik, nastavlja da živi. Najzad, me?unarodna zajednica mora odgovoriti šta želi u Bosni i Hercegovini – uspostaviti suverenu i teritorijalno jedinstvenu državu ili pacificirati region. Jer, insistiranje na ustavnim amandmanima koji ne zadiru u suštinu problema državne organizacije i njene bezbjednosti jalov je posao; naprotiv, nakon uspostavljanja državne vlasti na cjelokupnoj teritoriji Bosne i Hercegovine i ja?anja njenih centralnih mehanizama, pitanje ustavnih aranžmana postaje tehnici?ko pitanje pravnih eksperata.

Ali, i pored prepreka koje proizlaze iz bukvalnog tuma?enja Dejtonskog sporazuma, te uprkos inertnosti me?unarodne zajednice i njenoj indiferentnosti prema agresivnoj retorici nacionalisti?kih lidera, postoje rješenja koja se o?ekuju i za koja se zalažu snage koje poštuju istorijsko-pravni integritet Bosne i Hercegovine i mozai?ki karakter njenih naroda i kulturnih tradicija. Ovdje, prije svega, isti?emo potrebu reintegracije države uz široku lokalnu i komunalnu samoupravu,

reduciranje političke birokratije, centralizovanje vitalnih funkcija države, ekonomsku obnovu zemlje, podsticaj velikim investicionim projektima, modernizaciju velikih privrednih sistema, usmjeravanje investicija u proizvodnju a ne u budžetske potrebe. Ovo su samo neki od zahtjeva koje bi trebalo ispuniti prije nego što Bosnu i Hercegovinu sagledamo u svjetlu evropskih integracija.

PARADOKSI DEJTONA

U Dejtonu je Bosna i Hercegovina dobila ustav za koji nisu glasali poslanici njenog Parlamenta. Ustav je, dakle, oktroisan kao osnov budućeg državno-pravnog poretka u zemlji koja je tek izšla iz rata. Ta odluka dovoljno govori o političkom i pravnom statusu Bosne i Hercegovine unutar evropskih država. Iako su odluke donesene u Dejtonu bile nužne i korisne za prekid rata, one su ostavile dugoročne štetne posljedice za razvoj demokratskih odnosa u Bosni i Hercegovini: sporazum, između ostalog, ne definiše karakter rata i izjednaka u pravima i agresore i žrtve. Sporazum se, dakle, temelji više na zahtjevima političkog pragmatizma nego na imperativima etike i zdravog razuma. A pravednog mira nema bez suočenja sa istinom i priznanja krivice za počinjene zločine.

Strategija međunarodne zajednice prema Bosni i Hercegovini bila je u toku sukoba ne samo kontradiktorna nego i duboko nepravedna i nehumana: kad je trebalo zaštiti suverenu državu, članicu UN, međunarodna zajednica nije pokazala ni najmanje političke volje da onemoguji etničko iščenje, masovne pokolje i genocid; kad je, pak, trebalo okončati ratne operacije, međunarodna zajednica, uz blagoslov UN, učinila je sve da se agresori izjednake sa žrtvama, da podijele teritorije po linijama na kojima su agresori počinili najveće zločine nad civilnim stanovništvom. Dejtonski sporazum je na taj način legalizovao ratna osvajanja, i njih se prednosti agresor ne misli odrediti za pregovaračkim stolom. Dejtonski sporazum je ratifikovan fait accompli, a Bosna i Hercegovina se našla u "svijetu posljedica", nemoćna pred hiljadama žrtava, nemoćna da uspostavi pravedan i trajan mir. Trajnog mira, međutim, ne može biti bez zadovoljene pravde, a međunarodna zajednica je isplanirala da agresiju okonča bez pobjednika i bez pobijednik, da "zarađene strane" podijele odgovornost, da se agresoru ozakoni pravo nad teritorijama koje je osvojio manu militari. Bukvalna primjena Dejtonskog sporazuma nije, dakle, ukinula opasnost od separatističkih tendencija, što vodi ka teritorijalnoj, političkoj, ekonomskoj, kulturnoj podjeli Bosne i Hercegovine, tj. rušenju njenog ustavno-pravnog poretka. Otuda potreba za promjenom odredaba Dejtonskog sporazuma i Ustava Bosne i Hercegovine, koji je rezultat tog sporazuma.

Paradoksalne odluke međunarodne zajednice nisu ništa manje ni u domenu unutrašnjeg uređenja zemlje: ona priznaje suverenu Bosnu i Hercegovinu i njen istorijski kontinuitet, ali legalizuje dvije države (istina, ne kao međunarodne subjekte) u Državi; međunarodna zajednica, uz pomoći UN, proglašava zaštitne zone u Bosni i Hercegovini, ali ne poduzima nikakve mјere (osim monitoringa) da bi ih zaštitila; međunarodna zajednica traga za licima optuženim za zločine počinjene po komandnoj odgovornosti, a stotine ubica i koljaca su još uvijek na slobodi i obnašaju razne funkcije u Bosni i Hercegovini i drugdje. Međunarodna zajednica ignoriše pozive preživjelih iz Srebrenice da se utvrdi uloga "plavih šljemova" u pokolju iz jula 95. A prema svim dostupnim dokumentima, za genocid u Srebrenici odgovornost snose isto toliko i predstavnici međunarodne zajednice koji nisu spriječili masakre, kao i Mlađevi zločinci. Ti su paradoksi izraz nekoherentne vanjske politike u međunarodnoj zajednici: interesi i strategija Amerikanaca nisu bili isti kao interesi Rusa, Francuza ili Engleza; svi su se međusobno razlikovali kao što su se razlikovali i stavovi njihovih vlada. Te političke razlike za Bosnu i Hercegovinu imale su fatalne posljedice.

Pozivaju?i se na navedene ?injenice i analiziraju?i misiju me?unarodne zajednice na Balkanu, a posebno u Bosni i Hercegovini, postavlja se logi?no pitanje: šta Evropa želi da postigne na svom jugo-isto?nom poluostrvu? Za posljednjih deset godina pokazala je da želi pacifikaciju regiona; u tome je njen vojni projekat ostvario pun rezultat. Civilni organizmi me?unarodne zajednice (OHR, OSCE) nisu uspostavili ni trajan ni pravedan mir, nisu osigurali vladavinu prava i funkcionisanje zajedni?kih ustanova, nisu stvorili osnovne pretpostavke za normalan opstanak suverene države, nisu reformisali politi?ke i društvene strukture u cilju ja?anja svijesti o gra?anskom društvu, nisu omogu?ili povratak izbjeglih i raseljenih lica niti su njihov povratak u?inili održivim – ekonomski i bezbjednosno, nisu priveli pravdi ni najzna?ajnije ratne zlo?ince. Jednom rije?ju, nisu stvorili pravne i politi?ke pretpostavke koje bi garantovale trajan mir i ja?anje onih snaga koje se zalažu za vladavinu prava i za približavanje evropskim i atlantskim integracionim tokovima.

Paradoksalan je stav me?unarodne zajednice i njenog Visokog predstavnika da dozvoli nacionalnim strankama, koje trenutno dominiraju politi?kom scenom u Bosni i Hercegovini, da u svakodnevnoj parlamentarnoj praksi nastavljaju razbijanje bosanskohercegova?ke države politi?kim sredstvima kao što su to u ratu ?inile silom oružja. Niko razuman ne može osporavati volju i pravo naroda da se politi?ki organizuje (pa i na nacionalnoj osnovi) u skladu sa svojim interesima, potrebama i tradicijskim težnjama. Ali se ne može prihvati praksa manipulisanja narodom, njegovim nacionalnim i patriotskim osje?anjima, stalnim zastrašivanjem od ugroženosti; ne može se tolerisati isticanje nacionalnih interesa na štetu opštih i univerzalnih; ne može se ravnodušno posmatrati ja?anje secesionisti?kih tendencija unutar Države koja ima me?unarodni kredibilitet i duboke istorijske korijene svog suvereniteta. Me?unarodna zajednica još ne uvi?a da isticanje prava na zaštitu nacionalnih interesa ne služi narodu i ne doprinosi u?vrš?ivanju temelja države, nego da prevashodno koristi politi?koj oligarhiji koja u umnožavanju funkcija i ustanova vlasti vidi šansu za o?uvanje vlastitih privilegija. Desetogodišnja praksa upravljanja državnim poslovima pokazuje da su vrlo rijetki slu?ajevi približavanja stavova i usaglašavanja mišljenja izme?u predstavnika triju vladaju?ih stranaka. Najbanalniji kao i najvažniji problemi, od izgleda pasoša do stvaranja jedinstvene vojske i policije, bili su predmet arbitraže Visokog predstavnika. Na tim pretpostavkama diobâ i lažne odbrane nacionalnih interesa ne može se graditi zajedni?ka pravna država, ne može se ostvariti demokratizacija odnosa ni ideja solidarnosti i me?usobnog povjerenja.

Jedan od osnovnih paradoksa politike koju me?unarodna zajednica sprovodi u Bosni i Hercegovini, jeste nedostatak strateške vizije razvoja politi?kog, ekonomskog, kulturnog sistema; to je politika bez ideološke vizije, bez “u?ene nade” (docta spes), bez otvorenih horizonata; njen operativni krug, obilježen pragmati?kim akcijama i palijativnim rješenjima, ne obuhvata dublje istorijske i kulturne slojeve niti definiše specifi?ne uslove razvoja regija na Balkanu koje kontroliše me?unarodna zajednica. I u proteklom ratu i, danas, u nestabilnom miru, me?unarodna zajednica uvažava ?injeni?no stanje, a zanemaruje pravno, eti?ko i kulurološko stanovište. ?ak i kad bi uspjeli njeni projekti i ciljevi (za koje se još ništa pouzdano ne zna), rezultati ne mogu biti isti, na primjer, na Kosovu i u Bosni i Hercegovini. Stoga ni mjere koje predstavnici me?unarodne zajednice preduzimaju i primjenjuju ne mogu biti identi?ne na svim teritorijama koje nadgledaju.

Najzad, me?unarodna zajednica ima ogromne moralne obaveze prema Bosni i Hercegovini: ako je Bosna i Hercegovina u ratu ostavljena da se sama brani, ona danas ima pravo da od nje zahtijeva pomo? u nalaženju svog puta obnove i svoga mesta me?u državama ujedinjene Evrope. To zna?i da stvori pretpostavke za ja?anje demokratskog duha i osnova civilnog društva, za brži ekonomski napredak. Bosna i Hercegovina o?ekuje od me?unarodne zajednice da joj pomogne kako me?u evropskim državama ne bi doživjela sudbinu ekonomskog protektorata kolonijalnog tipa, nego da

svoje potencijalne i realne mogu?nosti pretvoriti u šansu za ravnopravnu saradnju, povezuju?i – kao zna?ajno geo-politi?ko i kulturnocivilizacijsko raskrš?e – jug i sjever Evrope, Istok i Zapad.

NULTI STEPEN PREGOVORA

Brojni sastanci strana?kih lidera sa stranim diplomatima, posebno sa ameri?kim ambasadorom, više li?e na politi?ku gestikulaciju nego na racionalan postupak pregovaranja. I jedni i drugi tvrde da je to samo prvi korak u reformi Ustava i da je usvajanje amandmana ve? zna?ajan uspjeh. Pri tome i edni i drugi zanemaruju ?injenicu da taj “prvi korak” dolazi nakon više od deset godina od potpisivanja dejtonskog sporazuma. Za to vrijeme u Bosni i Hercegovini su završeni neki ireversibilni procesi: pošto povratak prognanih i obnova suživota nisu ni bili prioriteti me?unarodne zajednice, teritorije su etni?ki zaokružene, najve?i broj izbjeglica nije se vratio u svoje domove jer im nisu osigurani ni minimalni uslovi za preživljavanje; u zavi?aj se danas vra?a više mrtvih nego živih, ili se vra?aju oni koji žele da umru u rodnom mjestu. Preostale izbjeglice su naj?eš?e asimilovani emigranti, koji su prihvatali novi zavi?aj: njihova djeca se jedva sje?aju da su im roditelji sa Balkana, iz Bosne, iz Hercegovine. A i kad se vra?aju, izbjeglice biraju teritorije gdje je njihov narod u ve?ini. Tako se i ne htiju?i dovršava proces etni?kog ?iš?enja i teritorijalnog razgrani?enja, zapo?et u ratu. Demografska struktura gradova drasti?no je poreme?ena: u Ljubinju, Nevesinju, Gacku Rudom, Bile?i, Trebinju gotovo da i nema Bošnjaka i Hrvata; u Mostaru i u dolini Neretve procenat Srba je zanemarljivo mali; nekad je Sarajevo bilo drugi grad po broju Srba (poslije Beograda), danas je to – ?ikago.

Predloženi amandmani na Ustav Bosne i Hercegovine imaju izrazito kozmeti?ki karakter; poznato je da kozmeti?ki postupak može uljepšati lice, ali ga ne može podmladiti. Predloženim promjenama Bosna i Hercegovina ne dobija ni na stabilnosti ni na jedinstvu. Takti?kim promjenama, licitiranjem i me?usobnim ustupcima strategija ja?anja države nije se ni za dlaku unaprijedila: suverena država postoji samo de iure. Da bi Bosna i Hercegovina postala suverena, treba ukinuti države u državi – Republiku srpsku i Federaciju. Taj kontradiktorni i absurdni model paradržavnog ure?enja pravno je neodrživ, a u praksi se pokazao kao neefikasan, skup i neprimjeren iskustvu i tradiciji triju naroda povezanih brojnim me?usobnim vezama. Ipak, politi?ka oligarhija nastoji da o?uva status quo i da unutar pogrešnih prepostavki do?e do pozitivnog rješenja. Taj politi?ki marifetluk može nai?i na podršku samo kod onih krugova koji su sa sli?nim prepostavkama i po?eli rat 1992. godine. Danas je o?ito da je progon stanovništva poslužio prije svega kao sredstvo i lažni alibi za stvaranje nezavisnih država, za etni?ko zaokruženje teritorija, za promociju samozvanih lidera. I dok pokreta?i agresije i tvorci Republike srpske ?ekaju presudu Me?unarodnog krivi?nog suda u Hagu, rezultati njihove osvaja?ke politike, u obliku Republike srpske, koriste se svim privilegijama nezavisne države u oblasti kulture, prosvjete, zdravstva, informisanja, poreskih i carinskih obaveza, policijskih nadležnosti.

Me?unarodna zajednica, u naizmjeni?noj ulozi tutora, protektora ili posmatra?a, više se bavi posljedicama politi?kog stanja u Bosni i Hercegovini nego njegovim uzrocima, ne pitaju?i se za aktere koji su to stanje nametnuli narodima Bosne i Hercegovina u obliku Dejtonskog sporazuma. Ne treba zaboraviti da je upravo me?unarodna zajednica diktirala dinamiku ratnih sukoba; da je svojom neaktivnoš?u (ili lošom procjenom) omogu?ila tragediju Srebrenice; da je odredila procenat teritorija koje pripadaju agresoru za po?injene zlo?ine; da je podijelila državu na dva dijela. Danas ta zajednica odbija odgovornost za model upravljanja koji ne funkcioniše: štavi?e, ona daje podršku onim snagama koje verbalno prihvataju ustavne amandmane, a u praksi nastoje da održe autonomaške privilegije koje im omogu?ava podijeljena država. Za kritiku me?unarodne zajednice nalazimo dovoljno razloga i u iskustvima iz rata u BiH i u praksi upravljanja u miru. U

ratu je ona tolerisala pokreta?e agresije, bila na strani ja?ega (a ne na strani žrtava), vjeruju?i da su “gospodari rata” njeni jedini sagovornici. Danas, u nestabilnom i uslovnom miru, me?unarodna zajednica prihvata logiku nacionalnih dioba i izborne rezultate prema kojima su javne funkcije podijeljene na tri dijela. Strategija me?unarodne zajednice se ne uzdiže do nivoa refleksije o principima istine i pravde, do razmatranja o dubokim istorijskim uzrocima koji uslovljavaju i oblikuju duhovno i politi?ko bi?e Bosne i Hercegovine. Logika me?unarodne zajednice nije u stanju prihvatiti jedinstvo u razlikama, ne vodi ra?una o solidarnosti koja se ne ra?a iz humanitarne pomo?i, investicijskih programa ili zajmova MMF. To su vrijednosti koje su immanentne bosanskohercegova?koj tradiciji, koje su kroz istoriju odolijevale razli?itim iskušenjima i uvijek triumfovale zahvaljuju?i snazi svog eti?kog uvjerenja. U razmatranju bosanskohercegova?ke stvarnosti me?unarodna strategija je, o?ito, lišena eti?ke i kulturnoistorijske dimenzije. I ovdje politi?ki pragmatizam stoji iznad argumenata razuma.

Diobe BiH zapo?ele su prema minhenskom scenariju razbijanja ?ehoslova?ke 1938. godine: suverena država BiH izgubila je kontrolu nad dijelom teritorije. Nakon agresije, linije razdvajanja ratnih operacija postale su granice zaokruženja etni?ki “?istih” teritorija. Trenutno diplomatsko žongliranje oko sastava Predsjedništva, ja?anja vlade i izbora parlamenta samo je cini?na zabava koja treba da utješi javnost zbog nedostatka istinskih reformi i poboljšanja životnog standarda. Sve dok se ne ukinu entitetske granice i ustanove koje ih štite, dok država ne osigura autoritet vlasti na ?itavoj teritoriji, reforma ?e ostati samo forma politi?kog nadmudrivanja i besmislenog kretanja u krug.

Ako želimo jedinstvenu državu Bosnu i Hercegovinu, onda o njenom suverenitetu na ?itavoj teritoriji i o njenom integritetu nema i ne može biti pregovora. Ako želimo njen opstanak, to je aksiom o kome se ne diskutuje. Ili je, možda, odluka ve? donesena prema scenariju podijeljenog Kipra. Mimo našeg zanja i protiv naše volje. To bi samo potvrdilo naše uvjerenje da živimo u atmosferi istorijskih zabluda.

Jedinstvena država ne zna?i i centralizovanje ustanova mo?i. Naprotiv, ona podrazumijeva i široku lokalnu samoupravu pod uslovom da ova ne vodi ka ja?anju tendencija lokalisti?ke samovolje na štetu opštih i državnih interesa. Kantonalne ambicije, me?utim, zapo?inju zahtjevom za lokalnom samoupravom u kulturi, školstvu, zdravstvu, policiji, informisanju, a završavaju se separatisti?kim težnjama i teritorijalnim revandikacijama, po principu da “nema identiteta bez entiteta”. Zagovornici o?uvanja entetskog modela u Republici srpskoj, pri samom pomenu reformi, radikalizuju svoj stav i dovode u pitanje i opstanak BiH u slu?aju ukidanja entiteta: Republika srpska je njihov ratni pljen i prilika da legalizuju osvajanje teritorija i uzurpaciju dobara protjeranog nesrpskog stanovništva, da društvenu imovinu (prirodne resurse, privredne subjekte, kapital i sva inostrana potraživanja) prisvoje, podijele, proglose nacionalnom svojinom Republike srpske.

U višenacionalnoj zajednici Bosne i Hercegovine koncept separatizma, nastao i oja?an ratnim nasiljem i progonom stanovništva, apsurdan je i neodrživ. Apsurdan, jer se protivi ?injenicama vjekovnog koegzistiranja i me?usobnog uvažavanja razli?itih vjera i tradicija; neodrživ, jer moderna Evropa nalaže saradnju i razmjenu me?u državama i narodima bez obzira na njihovo porijeklo i uvjerenja. Pitanje je kako ?e se separatisti dogovorati i sporazumijevati sa strancima ako to nisu u stanju sa sunarodnicima istog porijekla i jezika.

Osim toga, Evropska zajednica traži sagovornike u državi a ne u entitetima i regijama; stoga insistiranje na ja?anju entetskih nadležnosti samo produbljava politi?ke i nacionalne antagonizme,

a sigurno produžava rok za prijem BiH u evropske institucije. Separatisti?ke tendencije ne mogu u?vrstiti državu, a ni u Evropu se ne može sa separatizmima i etnonacionalnim konceptom vlasti. Zahvaljuju?i imperativima ekonomske globalizacije i logici savremene privredne proizvodnje, u Evropi se privrednici i iz najudaljenijih krajeva dogovaraju a preduze?a integrišu; u BiH su i entitetske barijere dovoljne da onemogu?e svaku saradnju i razmjenu. Neshavtljivo je da se veliki privredni sistemi (elektroprivreda, komunikacije, transport i dr.) ne žele ujediniti iako to nalažu norme produktivnosti. Ideja nacionalne zatvorenosti poprima nakaradne oblike nacionalisti?ke ideologije isklju?ivosti, voluntarizma, samovolje.

Predloženi amandmani na Ustav BiH više obe?avaju, ukazuju?i na drugu fazu reformi, nego što mijenjaju postoje?e stanje. O radikalnim mjerama, za sada, nema ni govora. Bojim se da ?e u “drugoj fazi” biti prekasno za bilo kakav radikalni potez: entitetske granice ?e se petrificirati (ako se, uz to, ne ostvare i zahtjevi za stvaranjem tre?eg entiteta), a razmjena stanovništva i zaštita vlasništva postati nemogu?a, ?ak i ako bude takvih inicijativa. Bojim se, tako?e, da parcijalne reforme Ustava vode ka definitivnoj legalizaciji podjele Bosne i Hercegovine. Mislim da je ovo bila posljednja prilika da država uspostavi svoj teritorijalni integritet i preuzme funkcije koje joj pripadaju. Sve dok BiH kao država ne dobije svoje ustavno-pravne kompetencije i ostvari pravo upravljanja na ?itavoj državnoj teritoriji, pregovori o ustavnim promjenama osta?e na nultom stepenu, tj. na mrtvoj ta?ki.

© 2007 Nikola Kova?

Zapis: Ovaj esej se prvi put pojavio u posebnom broju Forum Bosne, 38/7, “Jedinstvo i Pluralitet u Europi”, koji je uredio Rusmir Mahmut?ehaji?, dvije hiljade šeste godine. Tokom rata Nikola Kova? je bio ministar obrazovanja, kulture, nauke i sporta. Potom je radio kao prvi ambasador Bosne i Hercegovine u Francuskoj. Zahvaljujemo se Internacionalmu Forumu Bosna za dozvolu ponovnog štampanja ovog rada.

Prethodno objavljeno: Svezak 15 Br. 3 (2020): Jul

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.